

Arrest

nr. 224 005 van 16 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 december 2015, verklaart er zich op 7 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 27 december 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtun te zijn van etnische origine. U bent afkomstig van het dorp Shalatak in het district Mehtarlam in de provincie Laghman. U woonde daar met uw ouders, vrouw en drie kinderen. Uw zus is getrouwd en woont met haar man ook in Shalatak. U had een textielwinkel en werd lastig gevallen door de Taliban die u om onderdak en eten vroegen. U besliste het land te verlaten en in 2009 ging u naar het Verenigd Koninkrijk. U leefde tweeënhalf jaar in Londen en werd toen teruggestuurd naar Afghanistan op 31 januari 2012. U vreesde dat de Taliban u opnieuw zouden lastigvallen, dus opende u uw textielwinkel in Jalalabad, omdat u dacht dat ze u daar niet zouden vinden. U ging elke dag van uw dorp naar uw winkel in Jalalabad en keerde 's avonds terug.

Tien dagen voor u Afghanistan verliet om naar België te komen, kwamen er twee mensen naar uw winkel in Jalalabad. Ze vroegen u om geld, vijf miljoen Afghani. U hechtte er weinig belang aan. Twee dagen later werden die twee mensen gearresteerd door de politie. Vijf of zeven dagen nadat ze naar uw winkel kwamen ontving u een dreigbrief van de Taliban. Hierin stond dat u de vijf miljoen Afghani niet gegeven had, dat u die twee personen verklikte bij de overheid en dat de Taliban u niet zouden laten leven.

U verliet Afghanistan op 28 aqrab 1394 (19 november 2015) en kwam aan in België op 22 december 2015. U diende een asielaanvraag in op 7 januari 2016.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag bracht u volgende documenten mee: een laissez-passer, afgegeven door UK Border Agency, afgegeven op 31 januari 2012, een enveloppe, een dreigbrief, een brief van de dorpsouderen en uw taskara.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt dat u bij uw asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk de naam M.A. gebruikte, terwijl u in België verklaarde T.Z.K. te heten. U verklaarde dat deze laatste naam uw echte naam is, die op uw taskara vermeld staat (gehoorverslag CGVS, p. 3). U hebt in het verleden de asielinstanties misleid door bedrieglijke verklaringen af te leggen over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw naam. Dat tast uw algemene geloofwaardigheid in grote mate aan.

Daarnaast verklaarde u op het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u werkzoekende was (verklaring DVZ, p. 4). Dit terwijl u een textielwinkel had in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid antwoordde u dat u werkloos was toen u terugkwam uit Londen en dan de winkel opende (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit antwoord kan deze tegenstrijdige verklaringen niet ophelderen. Ook dit tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Gezien uw algemene geloofwaardigheid aangetast is, kan ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof gehecht worden. Daarenboven zijn er elementen in uw verklaringen hierover die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

Nog moet worden opgemerkt u reeds in 2009 Afghanistan verliet en naar London ging omwille van problemen met de Taliban (gehoorverslag CGVS, p. 10). Op 31 januari 2012 werd u teruggestuurd en ging u opnieuw in uw dorp wonen, ondanks de eerdere problemen die u daar zou hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 5). U kon daar bijna drie jaar blijven wonen vooraleer u opnieuw problemen kreeg met de Taliban, en u kon bovendien uw winkel opnieuw openen, dit keer in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 11). Bovendien denkt u dat het dezelfde Talibs zijn met wie u opnieuw problemen kende (gehoorverslag CGVS, p. 12). In het licht van deze verklaring is het weinig aannemelijk dat u van begin januari 2012 tot november 2015 probleemloos in uw geboortedorp kon wonen. U verklaarde nog dat u dacht dat de mensen met wie u problemen had misschien verdwenen zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 11). Anderzijds stelde u wel dat u uw winkel niet in uw geboortedorp durfde openen (gehoorverslag CGVS, p. 11). In dat licht is het evenmin aannemelijk dat u wel in datzelfde dorp zou zijn gaan wonen. Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

Ook verklaarde u dat de Taliban naar uw winkel in Jalalabad kwamen en vijf miljoen Afghani van u eisten omdat ze dachten dat u veel geld had (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het is weinig aannemelijk dat ze helemaal naar Jalalabad komen terwijl ze u kenden van in uw dorp (gehoorverslag CGVS, p. 12). Daarnaast verklaarde u dat u geen geloof hechtte aan de eis van de Taliban om geld (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is weinig aannemelijk dat u dit niet serieus zou nemen, aangezien u reeds eerder in uw dorp ook problemen beweert te hebben gehad met dezelfde Taliban en daarvoor vluchtte. Deze onaannemelijkheden doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Daarnaast blijken uw verklaringen niet overeen te stemmen met de inhoud van de dreigbrief. Zo verklaarde u dat er in de brief staat dat u het geld niet gaf en dat u hen verraadde aan de overheid.

Er stond ook in dat die twee personen gearresteerd werden en dat u hiervoor gedood zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 11). In de brief staat echter dat u 'iets' moest doen en dat u hierover geen verslag uitbracht. U zou ook een vriend zijn van de Joden en de doodstraf moeten ondergaan. Er staat niets in over geld of personen die gearresteerd zouden zijn. Deze tegenstrijdige verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer op de helling. Ook de bewijskracht van dit document is hierdoor onderuit gehaald.

U verklaarde verder dat u in de drie dagen voor uw vertrek thuis bleef om enkele zaken voor uw winkel te regelen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat u gewoon in uw huis bleef na de bedreigingen van de Taliban. Uw woonplaats was gekend bij de Taliban aangezien ze daar de dreigbrief afgaven (gehoorverslag CGVS, p. 11). Wanneer u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd antwoordde u dat u al tweeënhalf jaar dood zou geweest zijn als de Taliban geweten had dat u thuis was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit antwoord is geenszins een verklaring voor deze onaannemelijkheid. Het is bovendien ook erg onwaarschijnlijk dat de Taliban u zouden waarschuwen en de kans geven om weg te vluchten voor ze u kwamen doden. Ook deze onaannemelijkheden breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Verder verklaarde u nog dat u tweeënhalve maand onderweg was van Afghanistan naar hier (verklaring DVZ, p. 11). U kwam aan op 22 december 2015, dus zou u begin oktober 2015 vertrokken zijn. U verklaarde echter dat u de dreigbrief ontving op 19 november 2015 en dat u drie dagen later vertrok (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u ongeveer 22 dagen onderweg was (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Omwille van de hierboven aangehaalde redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en aldus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ook de overige documenten die u meebracht ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. U bracht een brief mee van de dorpsouderen waarin staat dat u door de Taliban gevraagd werd om mee te werken en dat u dat weigerde. U werd daarop bedreigd met de dood. Het moet gesteld worden dat de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien staat in deze brief niet concreet vermeld wat de Taliban van u geëist hadden. Deze algemene formulering doet afbreuk aan de bewijswaarde van het document. Ook blijkt dit stuk opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan. In het stuk wordt immers geschreven dat u in het buitenland bent. Dat wijst erop dat het document louter is opgesteld met het oog op uw asielaanvraag, waardoor het opnieuw aan bewijskracht inboet. Nog staat in één van de stempels het jaartal 1393, terwijl uw problemen zich in 1394 zouden hebben voorgedaan, en het attest logischerwijze pas daarna kan zijn opgesteld. Ook dat doet afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

U legde voorts uw taskara neer. Deze kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. De laissez-passer bevestigt dat u op 31 januari 2012 teruggestuurd werd naar Afghanistan en dat u daar een andere naam opgaf dan hier. Deze elementen worden niet betwist. Ten slotte bracht u ook een enveloppe mee. Deze toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan. Dat wordt hier niet betwist.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt.

De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u financieel welgesteld bent. U had voor 2009 een winkel aan uw eigen huis en kon na 2012 een winkel huren in Jalalabad. U verklaarde dat u gemakkelijk kon leven van de inkomsten van uw winkel en dat u niet hoefde te lenen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ondanks het feit dat u niet geschoold bent, toonde u dat u ondernemend bent aangezien u een winkel in Jalalabad kon openen na tweeënhalf jaar weggeweest te zijn uit uw geboorteland. Aangezien u daar bijna drie jaar uw winkel openhield is het aannemelijk dat u bekend bent met de stad, en er een netwerk van medewinkelhouders en klanten opbouwde waarop u kan terugvallen. Dat laatste blijkt ook uit de enveloppe die u zelf neerlegde. Daaruit blijkt dat afzender in Jalalabad woont. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat de Taliban uw winkel in Jalalabad konden vinden en u daar ook viseerden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U bracht geen andere redenen aan die u zouden beletten zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad te vestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 18 rapporten en persartikels (stukken 3-5 en 7-21) en een arrest van de Raad (stuk 6).

Met een aangetekend schrijven van 8 mei 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een bundel met elf rapporten en persartikels bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 14 mei 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod*” van 25 februari 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het

rapport “EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken neer: een dreigbrief van de taliban met vertaling, een bevestigingsbrief van de dorpschoude met vertaling en de enveloppe met dewelke deze stukken naar hem werden verzonden (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Verzoeker voert aan dat hij in 2009 zijn land ontvluchtte naar het Verenigd Koninkrijk wegens problemen met de taliban in zijn textielwinkel in zijn dorp, dat hij op 31 januari 2012 werd teruggestuurd naar Afghanistan, dat hij zich opnieuw vestigde in zijn dorp maar zijn textielwinkel heropende in Jalalabad en dat hij opnieuw werd bedreigd door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij in het Verenigd Koninkrijk een andere naam opgaf dan in België, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid; (ii) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk verklaarde dat hij werkzoekende was, terwijl hij later verklaarde een textielwinkel te hebben gehad in Jalalabad; (iii) het niet aannemelijk is dat hij, ondanks de eerdere problemen die hij in zijn dorp met de taliban zou hebben ondervonden en waarvoor hij in 2009 een eerste maal zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht, zich bij zijn terugkeer in Afghanistan in 2012 opnieuw in zijn dorp zou vestigen en er probleemloos kon verblijven tot aan zijn tweede vertrek uit Afghanistan in november 2015, temeer daar hij meent dat hij in Jalalabad opnieuw met dezelfde talibs als voorheen problemen kende; (iv) het evenmin aannemelijk is dat de taliban naar zijn winkel in Jalalabad zouden komen terwijl zij hem reeds kennen van in zijn dorp; (v) het gelet op de beweerde eerdere bedreigingen van de taliban niet geloofwaardig is dat verzoeker de bedreigingen vanwege de taliban in zijn winkel in Jalalabad aanvankelijk niet serieus zou nemen; (vi) zijn verklaringen over de bedreigingen van de taliban in de dreigbrief niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (vii) hij nog gedurende drie dagen thuis bleef na ontvangst van de dreigbrief, terwijl zijn woonplaats gekend was bij de taliban; (viii) zijn verklaringen over het moment van zijn (tweede) vertrek uit Afghanistan op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te rijmen zijn met zijn vluchtrelaas en met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; en (ix) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk een andere naam opgaf (M.A.) dan in België (T.Z.K.), hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat zijn moeder hem steeds M.A. noemde en dat hij bij zijn aankomst in België onmiddellijk zijn echte naam heeft meegedeeld en dat hij in het Verenigd Koninkrijk de naam M.A. gebruikt had. Hij meent dat *in casu* het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" niet kan worden toegepast.

De Raad wijst erop dat *in casu* geenszins toepassing wordt gemaakt van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*". Er wordt in de bestreden beslissing immers enkel terecht vastgesteld dat verzoekers gebruik van twee verschillende namen in respectievelijk het Verenigd Koninkrijk en België afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Het herhalen van zijn eerder opgeworpen blote bewering (gehoorverslag CGVS, p. 3) dat zijn moeder hem steeds M.A. noemde, doet hieraan geen afbreuk, net zo min als het feit dat verzoeker bij zijn aankomst in België onmiddellijk meedeelde dat hij in het Verenigd Koninkrijk de naam M.A. gebruikte en dat zijn echte naam T.Z.K. is. Bovendien kan worden vastgesteld dat de naam M.A. wordt gebruikt op de vorgelegde *laissez-passer* (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), een officieel document opgesteld door de grenspolitie van het Verenigd Koninkrijk. De vaststelling dat verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn naam, het kernelement van zijn identiteit, tast bijgevolg de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming aan.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk verklaarde dat hij werkzoekende was, terwijl hij later verklaarde een textielwinkel te hebben gehad in Jalalabad.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat "*er geen sprake kan zijn van ook maar één tegenstrijdigheid inzake zijn werk in zijn land van herkomst*". Volgens hem liet de commissaris-generaal tijdens het gehoor na "*een gerichte en duidelijke vraagstelling te hanteren*". Hij stelt dat hij zowel wanneer hij in Laghman was als wanneer hij terugkeerde uit Londen werkloos was, dat hij na zijn terugkeer uit Londen naar Jalalabad ging om een textielzaak op te richten omdat hij problemen had in Laghman en dat hij in Jalalabad opnieuw problemen kreeg.

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 januari 2016 verklaarde dat hij in zijn land van herkomst werkzoekende was (administratief dossier, stuk 14, "*verklaring DVZ*", verklaring 12), terwijl hij later zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 mei 2016 als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij in zijn land van herkomst een textielzaak uitbaatte (administratief dossier, stuk 13 en gehoorverslag CGVS, p. 6). Aldus is er wel degelijk sprake van een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

2.3.2.6. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, ondanks de eerdere problemen die hij in zijn dorp met de taliban zou hebben ondervonden en waarvoor hij in 2009 een eerste maal zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht, zich bij zijn terugkeer in Afghanistan in 2012 opnieuw in zijn dorp zou vestigen en er probleemloos kon verblijven tot aan zijn tweede vertrek uit Afghanistan in november 2015, temeer daar hij meent dat hij in Jalalabad opnieuw met dezelfde talibs als voorheen problemen kende.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij overdag nooit in zijn dorp vertoefde. Hij stelt dat het leven in Jalalabad veel te duur was en dat het voor hem onmogelijk was om zich er permanent te vestigen. Volgens hem bedraagt de huishuur er minstens 2000 Afghani per maand. Hij voert aan dat hij gedurende de drie jaar die hij doorbracht in zijn dorp heel duidelijk door de taliban werd gevisieerd en dat daaropvolgend de aandacht van de taliban werd gevestigd op zijn werkzaamheden in Jalalabad. Hij meent dat de commissaris-generaal op zoek gaat naar "*schijnargumenten*". Hij merkt op dat hij nooit zou hebben besloten om zijn land van herkomst opnieuw te verlaten indien hij er geen ernstige en gegronde vrees zou kennen en dat hij onmiddellijk zou terugkeren indien de mogelijkheid daartoe zou bestaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat hij in 2009 een eerste maal zijn land van herkomst ontvluchtte naar het Verenigd Koninkrijk omwille van problemen die hij in zijn textielwinkel in zijn dorp zou hebben gekend met de taliban.

In dit licht is het dan ook wel degelijk onaannemelijk dat verzoeker zich na zijn terugkeer naar Afghanistan opnieuw in dit dorp vestigt en er gedurende bijna drie jaar probleemloos kan verblijven. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde te denken dat de talibs die hem in zijn winkel in Jalalabad kwamen lastigvallen dezelfde talibs waren als diegenen die hem voorafgaand aan zijn eerste vertrek uit Afghanistan zouden hebben lastiggevalen (gehoorverslag CGVS, p. 12). Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt dat hij in die periode *“heel duidelijk [werd] gevisieerd door de Taliban”*, laat hij na *in concreto* te duiden op welke wijze hij dan precies zou zijn gevisieerd. Behalve de aangehaalde problemen met de taliban in zijn winkel in Jalalabad en de dreigbrief maakte verzoeker immers geen enkele melding van andere problemen die hij met de taliban zou hebben gekend in zijn dorp na zijn terugkeer naar Afghanistan in 2012. Dat verzoeker zich na zijn terugkeer naar Afghanistan opnieuw in zijn dorp vestigt valt niet te rijmen met zijn bewering dat hij Afghanistan een eerste maal ontvluchtte omdat hij er problemen kende met de taliban, temeer daar hij meent dat dezelfde talibs hem na zijn terugkeer kwamen lastigvallen in Jalalabad. Verzoekers bewering dat het voor hem onmogelijk was om zich permanent in Jalalabad te vestigen daar de huishuur er minstens 2000 Afghani per maand bedraagt, staat haaks op zijn bewering dat hij deel uitmaakt van een rijke familie (verzoekschrift, p. 7) en op zijn verklaringen dat hij gemakkelijk kon leven van de inkomsten van zijn winkel en dat hij volgens Afghaanse normen als een rijke man kan worden beschouwd die van niemand geld diende te lenen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat verzoeker enerzijds in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij omwille van financiële redenen geen andere keuze had dan zich opnieuw in zijn dorp te vestigen, waar hij tijdens zijn gehoor nog enkel beweerde dat hij zich niet in Jalalabad kon vestigen omdat zijn winkel ook een doelwit was van de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 13), terwijl hij anderzijds tijdens zijn gehoor en in zijn verzoekschrift stelt een bemiddeld man te zijn, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het evenmin aannemelijk is dat de taliban naar verzoekers winkel in Jalalabad zouden komen terwijl zij hem reeds kennen van in zijn dorp en dat het gelet op de beweerde eerdere bedreigingen van de taliban niet geloofwaardig is dat verzoeker de bedreigingen vanwege de taliban in zijn winkel in Jalalabad aanvankelijk niet serieus zou nemen. Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij deel uitmaakt van een rijke familie *“en daarom op de radar stond van de Taliban”*.

2.3.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de bedreigingen van de taliban in de dreigbrief niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

“Daarnaast blijken uw verklaringen niet overeen te stemmen met de inhoud van de dreigbrief. Zo verklaarde u dat er in de brief staat dat u het geld niet gaf en dat u hen verraadde aan de overheid. Er stond ook in dat die twee personen gearresteerd werden en dat u hiervoor gedood zou worden (gehoorverslag CGVS, p. 11). In de brief staat echter dat u ‘iets’ moest doen en dat u hierover geen verslag uitbracht. U zou ook een vriend zijn van de Joden en de doodstraf moeten ondergaan. Er staat niets in over geld of personen die gearresteerd zouden zijn. Deze tegenstrijdige verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielmotieven nog meer op de helling. Ook de bewijskracht van dit document is hierdoor onderuit gehaald.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan op te merken dat hij analfabeet is. Zelfs indien aan verzoekers beweerde analfabetisme enig geloof zou worden gehecht – de Raad stelt immers vast dat verzoeker de aan hem op de Dienst Vreemdelingenzaken voorgelegde documenten telkens met dezelfde vaste handtekening ondertekende (administratief dossier, stukken 13 en 14), hetgeen niet strookt met zijn beweerde analfabetisme – dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming terdege op de hoogte is van de inhoud van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt. Verzoeker verklaarde zelf dat hij de brief in Afghanistan liet lezen door een malik (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11). Bovendien had verzoeker tussen zijn aankomst in België op 22 december 2015 en zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 oktober 2017 ruimschoots de tijd om zich terdege van de inhoud van de dreigbrief te vergewissen, bijvoorbeeld met de hulp van een tolk. Verzoeker kan zich dan ook niet op zijn beweerde analfabetisme beroepen teneinde de incoherenties tussen zijn verklaringen en de voorgelegde dreigbrief te weerleggen of te verschonen.

2.3.2.9. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker nog gedurende drie dagen thuis bleef na ontvangst van de dreigbrief, terwijl zijn woonplaats gekend was bij de taliban:

“U verklaarde verder dat u in de drie dagen voor uw vertrek thuis bleef om enkele zaken voor uw winkel te regelen (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is weinig aannemelijk dat u gewoon in uw huis bleef na de bedreigingen van de Taliban. Uw woonplaats was gekend bij de Taliban aangezien ze daar de dreigbrief afgaven (gehoorverslag CGVS, p. 11). Wanneer u met deze onaannemelijkheid geconfronteerd werd antwoordde u dat u al tweeënhalf jaar dood zou geweest zijn als de Taliban geweten had dat u thuis was (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dit antwoord is geenszins een verklaring voor deze onaannemelijkheid. Het is bovendien ook erg onwaarschijnlijk dat de Taliban u zouden waarschuwen en de kans geven om weg te vluchten voor ze u kwamen doden. Ook deze onaannemelijkheden breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.”

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat de taliban niet wisten dat hij thuis was op het ogenblik van zijn vertrek, dat zij meenden dat verzoeker overdag in Jalalabad verbleef en dat hij genoodzaakt was om ondergedoken thuis te blijven om een aantal laatste zaken te regelen voor zijn vertrek.

De Raad stelt vast dat het wel degelijk onaannemelijk is dat verzoeker, nadat hij bij hem thuis een dreigbrief ontving van de taliban, die hem eerder al in zijn winkel in Jalalabad hadden lastiggevallen, vervolgens nog gedurende drie dagen voor zijn vertrek gewoon thuis blijft wonen. Dat de taliban zouden hebben gedacht dat hij overdag in Jalalabad verbleef, doet geen afbreuk aan het onaannemelijk grote risico dat verzoeker nam door na de dreigbrief gewoon thuis te blijven wonen, wetende dat de taliban hem daar ieder moment zouden kunnen komen zoeken om hun bedreigingen ten uitvoer te brengen. De commissaris-generaal wijst in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat het evenmin aannemelijk is dat de taliban verzoeker eerst zouden waarschuwen en hem vervolgens nog de kans zouden bieden om weg te vluchten.

2.3.2.10. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over het moment van zijn (tweede) vertrek uit Afghanistan op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te rijmen zijn met zijn vluchtrelaas en met zijn verklaringen dienaangaande op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen:

“Verder verklaarde u nog dat u tweeënhalve maand onderweg was van Afghanistan naar hier (verklaring DVZ, p. 11). U kwam aan op 22 december 2015, dus zou u begin oktober 2015 vertrokken zijn. U verklaarde echter dat u de dreigbrief ontving op 19 november 2015 en dat u drie dagen later vertrok (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bovendien verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat u ongeveer 22 dagen onderweg was (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook deze tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motivering onverminderd overeind blijft.

2.3.2.11. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Ook de overige documenten die u meebracht ter ondersteuning van uw asielaanvraag kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. U bracht een brief mee van de dorpsouderen waarin staat dat u door de Taliban gevraagd werd om mee te werken en dat u dat weigerde. U werd daarop bedreigd met de dood. Het moet gesteld worden dat de algemene bewijswaarde van deze stukken verwaarloosbaar is. Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien staat in deze brief niet concreet vermeld wat de Taliban van u geëist hadden. Deze algemene formulering doet afbreuk aan de bewijswaarde van het document. Ook blijkt dit stuk opgesteld na uw vertrek uit Afghanistan. In het stuk wordt immers geschreven dat u in het buitenland bent. Dat wijst erop dat het document louter is opgesteld met het oog op uw asielaanvraag, waardoor het opnieuw aan bewijskracht inboet. Nog staat in één van de stempels het jaartal 1393, terwijl uw problemen zich in 1394 zouden hebben voorgedaan, en het attest logischerwijze pas daarna kan zijn opgesteld. Ook dat doet afbreuk aan de bewijswaarde van dit document.

U legde voorts uw taskara neer. Deze kan hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. De laissez-passer bevestigt dat u op 31 januari 2012 teruggestuurd werd naar Afghanistan en dat u daar een andere naam opgaf dan hier. Deze elementen worden niet betwist. Ten slotte bracht u ook een enveloppe mee. Deze toont enkel aan dat u post ontving uit Afghanistan. Dat wordt hier niet betwist.”

Waar verzoeker dienaangaande stelt als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker benadrukt dat verklaring van de dorpsouderen een correcte en waarheidsgetrouwe weergave van de feiten inhouden.

Het vertellen van de waarheid wordt zowel door verzoeker als door Pashtoe in het algemeen hoog in het vaandel gedragen. Verzoeker zweert bij de authenticiteit van de door hem voorgelegde stukken.”, komt hij niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en in de bewijswaarde van de door hem voorgelegde stukken, zonder evenwel de hiervoor geciteerde motivering *in concreto* te trachten te weerleggen. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. De hiervoor geciteerde motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde tweede dreigbrief van de taliban (rechtsplegingsdossier, stuk 11) dient vastgesteld dat deze blijkens de vertaling is gedateerd op 17 april 2019 en dat verzoeker opnieuw om *“hulp en ondersteuning”* wordt gevraagd. Er kan evenwel niet worden ingezien waarom de taliban uit verzoekers eigen dorp, die verzoeker reeds in 2009 een eerste maal zouden hebben bedreigd teneinde onderdak en eten te bekomen en die verzoeker na zijn terugkeer naar Afghanistan een tweede maal zouden hebben bedreigd in 2015 door het vragen van een geldsom, verzoeker op 17 april 2019 nogmaals zouden vragen om *“hulp en ondersteuning”*. Dit klemt des te meer daar in deze tweede dreigbrief tevens wordt gesteld dat indien verzoeker niet ingaat op hun vraag om hulp, zij verzoekers familie en kinderen zullen bedreigen, terwijl verzoekers familie en kinderen al die tijd steeds gewoon in verzoekers dorp zijn blijven wonen (gehoorverslag CGVS, p. 8). In zijn aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij van deze dreigbrief werd ingelicht en waar deze dreigbrief werd bezorgd, waarom de taliban ongeveer 3,5 jaar na hun vorige dreigbrief en meer dan 10 jaar na hun eerste bedreiging verzoeker alsnog eerst een kans zouden geven om op hun vraag om hulp en ondersteuning in te gaan terwijl hij hier tot heden nooit op is ingegaan, en waarom de taliban sedert zijn vertrek geen enkele poging hebben gedaan om zijn familie en kinderen actief te bedreigen hoewel zij nog steeds verblijven op een bij de taliban gekende plaats en de taliban intussen toch al zou moeten hebben vastgesteld dat verzoeker niet langer in zijn dorp en/of in Jalalabad verblijft. Ook aan deze tweede dreigbrief kan derhalve weinig of geen bewijswaarde worden gehecht.

Met betrekking tot de ter terechtzitting neergelegde bevestigingsbrief van de dorpschoude (rechtsplegingsdossier, stuk 11) dient eveneens te worden vastgesteld dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Vooreerst blijkt immers uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Bovendien betreft het voorgelegde document slechts een ongedateerde, handgeschreven brief met enkele stempels; dergelijk document kan door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgemaakt. Bovendien geldt ook hier de opmerking die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakte met betrekking tot de stempel, die het Afghaanse jaartal 1393 vermeldt terwijl verzoekers voorgehouden problemen zich zouden hebben voorgedaan tijdens het Afghaanse jaar 1394.

De ter terechtzitting neergelegde envelop (rechtsplegingsdossier, stuk 11) toont enkel aan dat verzoeker in België post heeft ontvangen uit Afghanistan, hetgeen op zich niet wordt betwist doch geen afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen.

Met betrekking tot de overige bijgebrachte stukken (verzoekschrift, stukken 3-5 en 7-21 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient vastgesteld dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker. Als dusdanig volstaat deze informatie om alsnog in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Wat betreft het arrest van de Raad (verzoekschrift, stuk 6) dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) (vooral de taliban en Islamitische Staat (ISKP)) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats.

Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel worden gedood of verwond. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van ISKP in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en ISKP. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke en zuidwestelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. *In casu* blijkt evenwel dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door de commissaris-generaal aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u financieel welgesteld bent. U had voor 2009 een winkel aan uw eigen huis en kon na 2012 een winkel huren in Jalalabad. U verklaarde dat u gemakkelijk kon leven van de inkomsten van uw winkel en dat u niet behoefde te lenen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ondanks het feit dat u niet geschoold bent, toonde u dat u ondernemend bent aangezien u een winkel in Jalalabad kon openen na tweeënhalve jaar weggeweest te zijn uit uw geboorteland. Aangezien u daar bijna drie jaar uw winkel openhield is het aannemelijk dat u bekend bent met de stad, en er een netwerk van medewinkelhouders en klanten opbouwde waarop u kan terugvallen. Dat laatste blijkt ook uit de enveloppe die u zelf neerlegde. Daaruit blijkt dat afzender in Jalalabad woont. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat de Taliban uw winkel in Jalalabad konden vinden en u daar ook viseerden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. U bracht geen andere redenen aan die u zouden beletten zich bij een terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad te vestigen."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*).

Waar verzoeker stelt dat hij door zijn verblijf in het Westen de gewoontes en rituelen van de Afghaanse maatschappij is verleerd en dat hij zich zal moeten aanpassen aan nieuwe lokale gewoontes in Jalalabad, dient erop gewezen dat verzoeker reeds eerder Afghanistan verliet, zich in het Verenigd Koninkrijk trachtte vestigen en vervolgens naar Afghanistan terugkeerde en er in Jalalabad een textielwinkel begon zonder dat hij melding maakte van enige aanpassingsproblemen omwille van zijn verblijf in het Westen en/of het openen van een winkel in Jalalabad in de plaats van in zijn eigen dorp. Verzoeker komt dienaangaande dan ook niet verder dan het verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat om een concrete belemmering in zijn hoofde voor een hervestiging in de stad Jalalabad ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te tonen. Waar verzoeker aanhaalt dat hij "*het grootste deel van zijn vormende jaren in Pakistan en in het Westen verbleef*", kan niet worden ingezien waarover hij het heeft, aangezien hij nooit eerder melding maakte van een verblijf in Pakistan en daar hij op het moment van zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk in 2009 reeds 26 jaar oud was. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor en in onderhavig verzoekschrift verklaart afkomstig te zijn uit een rijke familie.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER